



Uw brief van

Uw kenmerk

Ons kenmerk
24.081/I/PN

Bijlagen



Per brief van 19 maart 1992 hebt u de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (V.C.T.) om advies verzocht i.v.m. het volgende.

Rekening houdend met de voorschriften van de Raad van de Europese Gemeenschappen betreffende de toelating tot de uitoefening van en de controle op het verzekeringsbedrijf, en, anderdeels, de nationale wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken:

- 1°- van welke taal of talen moeten buitenlandse niet-gevestigde verzekeringsondernemingen die in het kader van de vrije dienstverlening contacten onderhouden met de centrale administratie zich bedienen ?
- 2°- van welke taal of talen moet de Belgische centrale administratie zich bedienen in haar contacten met niet-gevestigde verzekeringsondernemingen in het kader van de vrije dienstverlening ?

Op grond van de artikelen 60, § 1, en 61, §§2 en 5, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, hebben de verenigde afdelingen van de V.C.T. daarover, ter zitting van 23 september 1992 en met eenparigheid van stemmen, het volgende advies uitgebracht.

X

X

X

De Raad van de Europese Gemeenschappen heeft inzake verzekeringen de volgende nieuwe richtlijnen uitgevaardigd:

- de tweede Richtlijn van 22 juni 1988 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, tot vaststelling van de bepalingen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het vrij verrichten van diensten en houdende wijziging van Richtlijn 73/239/EEG.
- de tweede Richtlijn van 8 november 1990 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende het directe levensverzekeringsbedrijf, tot vaststelling van de bepalingen ter bevordering van de daadwerkelijke uitoefening van het vrij verrichten van diensten en houdende wijziging van Richtlijn 79/267/EEG.

Die twee richtlijnen bevatten een bepaling (resp. art. 15.2 en art. 12.2) tot regeling van het gebruik van de talen voor sommige documenten die de verzekeringsonderneming bij haar aanvraag tot administratieve erkenning moet voegen. Deze aanvraag moet worden ingediend bij de bevoegde overheden van het land waar de onderneming haar werking wenst uit te bouwen.

De bewuste bepaling luidt - in beide richtlijnen - als volgt :
 "De bevoegde autoriteiten van de Lidstaat van dienstverrichting kunnen eisen dat de in lid 2, onder c), bedoelde gegevens (d.w.z. het voorleggen van een activiteitenprogramma) hun in de officiële taal van deze Lidstaat worden overgelegd".

Een koninklijk besluit van 22 februari 1991 houdende algemene regeling van de controle der verzekeringsondernemingen regelt dat soort activiteiten opdat zij op het Belgisch grondgebied worden uitgeoefend conform de richtlijnen van de Raad van de Europese Gemeenschappen.

Artikel 34, § 2, van dat koninklijk besluit bevat een taalbepaling ten behoeve van de verzekeringsondernemingen waarvan de zetel is gevestigd in een ander EEG-land dan België, die in België gesitueerde risico's dekken en waaromtrent U de V.C.T. consulteert.

Dat artikel herhaalt de voorschriften van de artikels 15.2 en 12.2 van de twee voornoemde Richtlijnen. Het bepaalt : "De in § 1, 3° voorziene inlichtingen en bescheiden (d.w.z. een programma van de activiteiten die de buitenlandse verzekeringsonderneming in België zoekt te ontwikkelen) dienen minstens in de taal te worden gesteld die bij wet of decreet wordt opgelegd, of bij ontstentenis hiervan minstens in één van de officiële talen van België."

Dat document is het enige dat aan taalverplichtingen onderworpen is.

De contacten die worden gelegd tussen de niet-gevestigde buitenlandse verzekeringsondernemingen en de Belgische centrale administraties zijn betrekkingen tussen privé-bedrijven die in het buitenland zijn gevestigd en een buitenlandse rechtstoestand hebben, en Belgische centrale diensten.

Om de gecoördineerde taalwetten op de privé-bedrijven toe te passen, moeten deze laatste, volgens de vaste rechtspraak van de V.C.T., worden gelijkgesteld met particulieren, wanneer de gecoördineerde taalwetten niet in een welbepaalde regeling voorzien (cfr. advies nr. 1696 van 1 december 1966).

Op het stuk van de betrekkingen tussen in het buitenland gevestigde bedrijven met een buitenlandse rechtstoestand of buitenlandse particulieren met een buitenlandse verblijfplaats, en de Belgische centrale diensten, hebben de gecoördineerde taalwetten het taalgebruik echter niet expliciet geregeld.

In de regel gebruiken de Belgische administraties als officiële werktalen het Frans, het Nederlands en het Duits, behoudens andersluidende bepalingen van internationale overeenkomsten.

In haar advies nr. 133 van 26 november 1961, heeft de V.C.T. geoordeeld "dat wat de correspondentie betreft met vreemdelingen in het buitenland die zich van het Duits bedienen, er geen strikt wettelijke verplichting bestaat het Duits te gebruiken; het toch in de geest van de wet is aan het Duits in de correspondentie een plaats te geven; dat de ministeriële departementen, zoals hoger is gezegd moeten beschikken over een vertaaldienst, die de in een andere taal ontworpen correspondentie in het Duits kan omzetten; dat het dan ook als normaal en mogelijk voorkomt dat ook aan vreemdelingen uit het buitenland die zich van het Duits bedienen in het Duits geantwoord wordt".

Wanneer een in het buitenland gevestigde onderneming met een buitenlandse rechtstoestand één van de landstalen gebruikt, is het, volgens die redenering, aangewezen dat zij van de centrale administratie een antwoord krijgt in de taal die ze zelf heeft gebruikt.

Wat de talen betreft die niet door de gecoördi-
neerde taalwetten zijn voorgeschreven, kan hun gebruik door
een Belgische centrale administratie niet worden beschouwd als
een overtreding van de taalwetten. In haar advies 15.027 van
5 mei 1983 heeft de V.C.T. inderdaad geoordeeld dat de R.T.T.
in een dergelijk geval gebruik kon maken van het Engels.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]